

Sygn. akt I C 760/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Protokolant: protokolant sądowy Anna Więclaw

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: S. Z.;

przeciwko: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.;

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda S. Z. kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. Kosztami sądowymi obciąża strony po połowie i z tego tytułu zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda S. Z. kwotę 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych) tytułem zwrotu opłaty;

IV. W pozostałej części kosztami postępowania obciąża strony w zakresie przez nie poniesionym, a koszty zastępstwa procesowego wzajemnie znosi.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lutego 2014 r. powód S. Z. wniósł przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód twierdził, iż w dniu 29.10.2005 r. w P. kierujący samochodem „D.” J. S. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, doprowadzając do wypadku drogowego, wskutek którego żona powoda A. Z. doznała obrażeń ciała skutkujących jej śmiercią. Sprawca wypadku został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 27.06.2006 r. w sprawie II K 71/06 na karę pozbawienia wolności. Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony z pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Pismem z dnia 07.06.2013 r. powód S. Z. wystąpił do pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 100.000 zł zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią żony. Pozwany do chwili wniesienia pozwu nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty.

Więź łącząca powoda z żoną była bardzo silna, pozostawali oni przez 32 lata w związku małżeńskim. Powód mógł liczyć na wsparcie i pomoc z jej strony. Powodowi ciężko było zaakceptować śmierć żony. Powyższe okoliczności uzasadniają żądanie pozwu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 23.06.2014 r. (k.43-48), pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż okoliczności wypadku, na skutek którego A. Z. poniosła śmierć na miejscu wynikają z wyroku Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie. Pozwany przyznał również, że kierujący pojazdem J. S. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie. Pozwany podniósł, że A. Z. zmarła w 2005 r., a więc przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., w związku z tym powodowi nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie jako osobie bliskiej i nie poszkodowanej przez zaistniały wypadek. Wskazana przez powoda podstawa prawna żądania z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania, gdyż przepis ten stanowi podstawę żądania zadośćuczynienia wyłącznie temu, którego dobro osobiste zostało naruszone czynem bezprawnym. W niniejszej sprawie delikt sprawy był skierowany przeciwko życiu i zdrowiu A. Z., a nie dobrom osobistym powoda S. Z.. Śmierć osoby bliskiej w niniejszej sprawie nie stanowiła krzywdy dla powoda w rozumieniu art. 448 k.c. i w związku z tym powództwo powinno zostać oddalone.

Sąd ustalił następujące okoliczności faktyczne:

W dniu 29.10.2005 r. J. S., kierujący samochodem „D.” umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując w stanie nietrzeźwości, nie ustąpił na skrzyżowaniu dróg pierwszeństwa przejazdu znajdującemu się na drodze głównej samochodowi marki P., kierowanemu przez A. Z., w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów, czego wynikiem było doznanie przez A. Z. obrażeń ciała skutkujących jej śmiercią, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia.

(wyrok Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie w sprawie II K 71/06, z dnia 27.06.2006 r. k. 115 akt szkodowych nr (...)).

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2006 r. Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie uznał J. S. winnym zarzucanego mu, wyżej opisanego czynu stanowiącego przestępstwo z art.172 § 2 k.k. w związku z art.178 § 1 k.k., i za to skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności.

(wyrok Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie w sprawie II K 71/06, z dnia 27.06.2006 r. k. 115 akt szkodowych nr (...)).

A. Z. była żoną powoda S. Z.. Pozostawali on w związku małżeńskim od 32 lat, mieli czworo dzieci. Od 1973 r. powód S. Z. wraz z żoną prowadzili gospodarstwo rolne położone w K. o powierzchni około 110 ha.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:04:54, 00:06:49, 00:10:08, 00:11:16 k.76).

Wypadek z dnia 29.10.2005 r. wydarzył się w P., około 10 km od miejsca zamieszkania powoda. Po uzyskaniu informacji o wypadku powód pojechał na miejsce. Był na miejscu zdarzenia kilka minut po wypadku. Żona powoda A. Z. jechała zgodnie z przepisami ruchu drogowego. Jechała główną drogą, sprawca zdarzenia wyjechał z drogi podporządkowanej. A. Z. zmarła na miejscu zdarzenia, na skutek obrażeń powstałych w wyniku wypadku. W chwili śmierci miała 52 lata.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:04:18-00:04:54, 00:05:26-00:05:53, 00:23:20 k.76).

Przed śmiercią A. Z. powód z żoną wspólnie prowadzili gospodarstwo rolne. Gospodarstwo obejmowało 23 ha własnych gruntów oraz około 90 ha gruntów dzierżawionych. Powód na gospodarstwie prowadził hodowlę bydła, a uprawy przeznaczał głównie na potrzeby tej hodowli. Wraz z powodem S. Z. i jego żona A. na gospodarstwie mieszkała matka powoda oraz syn J., który pomagał w prowadzeniu gospodarstwa.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:06:49-00:08:28, k.76).

Powód z żoną rozwijali działalność gospodarczą, brali kredyty na inwestycje (budowę obory w 2001 r., zakup ciągnika w 2005 r.). Inwestycje i zakupy zostały wykonane. Kredyty obecnie są już spłacone.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:08:28-00:09:36, k.76).

Powód i A. Z. byli zgodnym małżeństwem, ich wzajemne relacje oraz relacje z dziećmi były dobre. Odwiedzali dzieci i znajomych, utrzymywali bliskie kontakty towarzyskie. Spodziewali się doczekania starości przy dzieciach.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:10:08-00:10:53, 00:11:16 k.76).

Każde z małżonków Z. wykonywała własne obowiązki w gospodarstwie. A. Z. przygotowywała posiłki, zajmowała się domem. Pomagała też w pracach przy hodowli zwierząt. Powód uzgadniał z żoną decyzje dotyczące bieżących spraw rodziny.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:13:08, k.76).

Śmierć żony była dla powoda S. Z. ciężkim przeżyciem. Po tym zdarzeniu powód przeżył załamanie, przez pół roku odczuwał lęk przed jazdą samochodem. Nie podjął żadnego leczenia, terapii psychologicznej. Powód zajął się prowadzeniem gospodarstwa, gdyż wszystkie sprawy z tym związane spadły na niego w całości.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:12:02, k.76).

Powód silnie odczuwał brak żony, zwłaszcza jej pomocy w prowadzeniu gospodarstwa. Pomocy tej pomimo prób nie byli w stanie zastąpić najmowani pracownicy. Najcięższe dla powoda sytuacje dotyczyły okresów świątecznych. Powód nadal odczuwa żalobę po śmierci żony, wspomina ją w czasie świąt lub innych spotkań rodzinnych, często odwiedza jej grób. Po śmierci żony osłabło również życie towarzyskie powoda, otrzymuje on jednak wsparcie od dzieci i matki.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:13:45-00:14:50, 00:15:39, 00:19:09, 00:24:11, k.76).

Wspólne gospodarstwo rolne obecnie stanowi własność powoda. Syn nadal pomaga powodowi w prowadzeniu gospodarstwa, nie chciał go jednak przejąć na własność. Powód utrzymuje się z pracy na gospodarstwie rolnym. Jego głównym przychodem są pieniądze za sprzedane mleko. Przychód miesięczny wynosi około 40.000 zł, od czego trzeba odliczyć koszty produkcji mleka.

(zeznania powoda S. Z. nagranie 00:19:09-00:20:52, 00:22:29, k.76).

W 2007 r. na wniosek powoda S. Z. było prowadzone postępowanie likwidacyjne przez pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. związane ze zdarzeniem, w którym poniosła śmierć A. Z.. W ramach tego postępowania pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 6.102,72 zł tytułem kosztów pogrzebu, 11.270 zł tytułem kosztów nagrobka, oraz kwotę 35.000 zł odszkodowania.

(rozliczenie wypłaconych kwot k.116, 116v akt szkodowych nr (...), zeznania powoda S. Z. nagranie 00:16:38-11:17:48, k.76, nagranie 00:05:35 k.88).

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów, w szczególności nie budzących wątpliwości dokumentów oraz zeznań powoda S. Z., które to zeznania Sąd przyjął za wiarygodne. Pomiędzy stronami okoliczności faktyczne nie stanowiły przedmiotu sporu, strony nie podniosły zarzutów co do wiarygodności przedstawionych dowodów.

Biorąc pod uwagę wyżej ustalone okoliczności faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego wynika z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego biorącego udział w zdarzeniu z dnia 29.10.2005 r.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 822 § 1 k.c. i z art. 34 oraz art.36 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), które określają odpowiedzialność ubezpieczyciela w granicach odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego.

Podstawę odpowiedzialności cywilnej pozwanego za zdarzenie, które w postępowaniu karnym zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 177 § 2 k.k., na skutek którego żona powoda poniosła śmierć, stanowią przepisy art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Ustanawiają one odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego wobec poszkodowanego ruchem tego pojazdu przy uwzględnieniu przyczynowości, o której mowa, w art. 361 k.c. Związek przyczynowy między zdarzeniem, w którym uczestniczyła A. Z., a skutkiem w postaci jej śmierci jest oczywisty i wynika z ustaleń poczynionych w wyroku karnym. Skutkiem śmierci poszkodowanego są zaburzenia emocjonalne powoda – męża poszkodowanej. Między tymi zdarzeniami zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Powód swoje żądanie w niniejszej sprawie opierał na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Aktualnie podstawą prawną dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci osoby najbliższej jest przepis art. 446 § 4 k.c., dodany ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy- Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Przepis ten wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. i znajduje zastosowanie do stanów faktycznych zaistniałych po tej dacie. Zdarzenie, w wyniku którego żona powoda poniosła śmierć, miało miejsce w dniu 29.10.2005 r., tj. przed nowelizacją Kodeksu cywilnego i wprowadzeniem przepisu art. 446 § 4 k.c., co nie wyklucza, że roszczenie powoda zgłoszone w niniejszej sprawie nie znajduje podstawy prawnej.

Obowiązujący do dnia 3 sierpnia 2008 r. stan prawny nie dawał tak wyraźnej podstawy do przyznania członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia. Przyjmowano zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, że brak w kodeksie cywilnym odpowiednika art. 166 kodeksu zobowiązań, który stanowił podstawę roszczenia o zadośćuczynienie, oznaczał wykluczenie możliwości uwzględnienia tego rodzaju żądania. Nie oznacza to jednak, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie dostrzegano potrzeby naprawienia krzywdy wyrządzonej członkom rodziny zmarłego. W wielu orzeczeniach łączono restrykcyjną linię orzecznictwa przez stosowanie art. 446 § 3 k.c. do naprawienia także szkody niematerialnej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 1968 r., I PR 424/67, LEX nr 6263, z dnia 27 listopada 1974 r., II CR 658/74, LEX nr 7619, z dnia 30 listopada 1977 r., IV CR 458/77, LEX nr 8032, z dnia 15 października 2002 r., II KKN 985/00, LEX nr 77043, z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, LEX nr 328991 lub z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 479/03, LEX nr 585760). Wskazywano także, że art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę żądania zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego, jakim jest relacja ze zmarłym najbliższym członkiem rodziny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 459/07, nie publ.).

Po wejściu w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy- Kodeks cywilny oraz niektórych innych Ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) uznano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09 (OSNC-ZD 2010/3/91, OSP 2011/2/15), że przepis art. 448 k.c., a nie art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę ochrony odrębnego dobra osobistego, jaką jest bliska relacja pomiędzy zmarłym, a osobą mu najbliższą.

W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, iż sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2010 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10, Biul. SN 2011/7/9).

Katalog dóbr osobistych, ujętych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty, a doktryna i judykatura wskazują kolejne dobra osobiste w miarę rozwoju stosunków społecznych, doskonaląc tą drogą system ochrony tych dóbr. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i

utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010/3/91, OSP 2011/2/15).

Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również, więc osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego (patrz: Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, LEX 852341).

Niewątpliwie powoda jako męża poszkodowanej należy zaliczyć do kręgu osób bezpośrednio dotkniętych skutkami zdarzenia z dnia 29.10.2005 r. Śmierć osoby najbliższej zawsze stanowi traumatyczne przeżycie oraz może być przyczyną większych bądź mniejszych komplikacji życiowych osoby dotkniętej tego rodzaju stratą. Doświadczenie życiowe wskazuje, że dzieje się tak szczególnie w sytuacji, gdy śmierć najbliższego ma charakter nagły i niespodziewany, kiedy to łącząca osoby więź zostaje przerywana przez nieprzewidziane, tragiczne wydarzenie, na które poszkodowany nie był w stanie się odpowiednio przygotować. Bez wątpienia do kategorii tego rodzaju sytuacji należy śmierć poniesiona w wyniku wypadku komunikacyjnego, który jest zdarzeniem nieoczekiwanym i nagłym.

Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, tragiczna śmierć żony spowodowała dla powoda skutki w postaci zaburzeń emocjonalnych. Powód utracił osobę, którą kochał i z którą był emocjonalnie silnie związany. Powód mogła liczyć na pomoc i wsparcie żony jeszcze przez wiele lat i to zarówno w czasie wykonywania pracy na wspólnym gospodarstwie rolnym, jak i w okresie starości, gdy obecność i wsparcie osoby bliskiej – współmałżonką, jest rzeczą szczególnie ważną.

Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności Sąd uznał, że roszczenie powoda, co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Określając wysokość kwoty zadośćuczynienia pieniężnego, Sąd kierował się przede wszystkim tym, że kwota ta winna obejmować rekompensatę krzywdy moralnej, tj. krzywdy pozostającej w sferze subiektywnych, wewnętrznych przeżyć danej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 88/10, LEX nr 737254; Agnieszka Rzetecka – Gil, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, Lex/el 2011, komentarz do art. 448 k.c.). Należy mieć na względzie, że dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie powinno zasługiwać na wzmożoną w porównaniu z innymi dobrami ochronę, albowiem jego naruszenie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Dlatego doznana w tym przypadku szkoda jest godna ochrony z uwagi na naruszenie dobra „wysokiej rangi” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, LEX nr 715515).

Zdaniem Sądu opartym na powyższych kryteriach, kwotą adekwatną do doznanej przez powoda krzywdy za naruszenie jego dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej i emocjonalnej ze zmarłą żoną oraz jego prawa do życia w rodzinie jest kwota 50.000 zł.

Nie sposób w sposób miarodajny i obiektywny wycenić stopnia bólu i cierpienia, jakie osoba dotknięta stratą najbliższego na skutek czynu niedozwolonego faktycznie odczuwa. Tragiczne zdarzenie miało dla powoda S. Z. z pewnością ogromne negatywne znaczenie, a jego skutki w największym nasileniu były przez niego odczuwane przez okres 8 miesięcy od śmierci żony. Powód doznał zaburzeń emocjonalnych, powodujących lęk przed jazdą samochodem, depresję związaną z odczuciem żałoby po śmierci żony. Osłabły również kontakty powoda z innymi osobami (znajomymi, rodziną).

Zaistniała sytuacja spowodowała, że powód skupił się na pracy w gospodarstwie rolnym. Nie podjął żadnego leczenia farmakologicznego lub terapii psychologicznej. Utrzymuje nadal więzi rodzinne z dziećmi, które pomagają mu w

prowadzaniu gospodarstwa rolnego. Od śmierci żony powoda upłynęło aktualnie 9 lat. Powód nadal odczuwa brak żony jako osoby najbliższej, zaufanej, wspierającej go w codziennym życiu, w szczególności we wspólnym prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Należy jednak podkreślić, że powód nie wykazał dalej idących skutków śmierci A. Z., w szczególności trwałego uszczerbku na zdrowiu lub całkowitego zerwania czy osłabienia więzi rodzinnych, bądź też trudności w wykonywaniu bieżących czynności życia codziennego poza okresem 8 miesięcy po śmierci żony, przyjętym w stanie faktycznym.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria Sąd uznał, iż kwota 50.000 zł. jest kwotą odpowiednią do doznanych przez powoda cierpień psychicznych, jak również spełni, swoje podstawowe cele w postaci zadośćuczynienia. Z tych względów Sąd orzekł jak w punkt I sentencji wyroku.

O odsetkach od powyższej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 z zm.). W niniejszej sprawie odsetki stały się wymagalne po upływie 30 dni od daty zgłoszenia roszczenia o zadośćuczynienie, to jest od dnia 11.07.2013 r.

Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w zakresie przekraczającym zasądzoną kwotę 50.000 zł. uznając, że pozostała kwota żądanego zadośćuczynienia byłaby zbyt wygórowana i nie adekwatna to stopnia pokrzywdzenia powoda.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. , art. 102 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo, poprzez zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda kwotę 2.500 zł tytułem opłaty od zasądzonego roszczenia. Przyjmując jednocześnie, iż powód wygrał proces w 1/2 części Sąd obciążył strony pozostałymi kosztami, w tym kosztami zastępstwa procesowego w zakresie przez nie poniesionym.